

Minnist tú...

Stutt søga eftir John Nehm. Tekningina eigur Per Falck-Rasmussen. Úr »LO Bladet« nr. 22, 3. nov. 1983.

Hon vil mær tað væl. Hon sigur, at hon elskar meg. Og hvi skuldi eg ikki trúð henni. Hon, ið er min einasti vinur og stuðul í allari frítíðini. Hvussu ofta droymdi eg ikki á sinni, meðan eg arbeiddi, um tá ið eg kundi gevast við eftirløn... allar myndirnar við Lisu og mær... umborð á einum skipi skúmandi móti fremmandum og spennandi strondum. Ein gamal dreymur fingin í lag. Ella okur vóru túr í skógini undir tí grøna takinum og ætlaðu at verða. Einki sum æt klokka... bert ganga og vála, til okur troytt og eydnurik dattu niður á grasið... nutu livið, sum sagt verður. Smíð okra skuldu vera verunlig og ikki sum hjá teimum, ið bert hava eina stokkuta frítíð... og vita, at brátt verður aftur mánamorgun. Morgunin ið aftur leinkjar teg til klukkuna.

Og nú. Eg siggi hennara røsku fingrar gera matpakkarnar um morgunarnar. Til børnini og seg sjálva. Bert triggir matpakkar. Teirra stokkutu morgunrøddir røkka mær sum brot frá eini farnari tíð, sum eg so gjarna vildi luttikið.

Harragud. Arbeidds dagar vóru alt í lagi hóast liðingar og pínu. Smílini frá arbeiddsfelagunum, láturin tjakið, vinskapurin... tú vart ikki einsamallur. Nýggir morgnar við sólini í nýggjum íbúðum, tær høgu røddirnar og stöðgirnir, har tú komst at kenna arbeiddsfelagar tinar.

Allir matpakkarnir, sum blivu etnir millum málíngablikk og penslar, terpentín, glinsandi veggir og nýggj hugtakansi útsýni, meðan okkara íbúðardreymar kyknaðu aftur, og alt hevði við politikk at gera, og vit tjakaðu stöðgirnir til gleðandi stevnuskráir, so tað gælti og ristist í teim tómu rúmunum. Løgið, sum tú kanst sakna morguntúrin við S-tokinum. Hugnaliga skróvanin frá avisunum, tey fáu prátini... hitin frá tí goða látrinum, ið eins og fekk gongd á dagin. Ongantið einsamallur. Tað eri eg nú. Tú kanst vera einsamallur við tonkum tinum, men minir, teir fáu fleiri og fleiri sprungur... sum at vakna úr einum dreymi og av øllum alvi royna at náa aftur alt tað goða, tú

ynskir at uppliva enn einaferð. Epoxytokurnar hava lagt seg sum eina eitrandi dýnu inni í heysinum og gera meg bangnan at gloyma ting, mær dámar við livinum... i tí sterka sólarljósinum ein strond, børnini skóleys í sjóvarmálanum, teirra kátu levind og skrigg, skúmandi alduryggir... ljóðið frá briminum... tær hásu likkurnar og lukturnin frá havinum... og allir litirnir í erva og neðra og armur min um miðjuna á Lisu. Okra slóð i tí váta sandinum... hitin, ljósið og friðurin.

Um eg nú gloymi meira og meira. Hvussu nógv kann eitt menniskja gloyma. Hvussu nógv kann ein heili minka. Hvørva? Men so mangt tú doyggja. Tí, tú kanst ikki liva uttan tær myndir, tú hevur livað i og við. Ikki liva uttan við hvørt at kunna siga: Eg minnst... Min angist situr aftanvert millum eyguni eins og eitt ræðuligt ódjór, høvuðpinan. Pabba, minnst tú, tá okur... minst til at gera hetta og hatta. Minst til... lðan, skriva tað so niður, um tú ikki kanst minnst tað. Tað eru tað so nógv, ið noyðast. Tú ert ikki einsamallur i tí. Og eg eliti og leiti eftir hesum forbannaðu pappirslepunum, og eg má gevast og verði heilt fyrri ongum og verði glaður, tá eg hitti onkran, eg kenni aftur. Enn kann eg minnst.

Børnini biðja um pengar at keypa góðgæti fyrri, tað gera øll børn. lðan, tykir fingur pengar i morgun, sigi eg. Tey rista við høvnunum og flenna og eygu teirra leika so argandi, sum kundu tey hvørja løtu sung: Pabba minnst ikki, pabba minnst ikki. Og et hati tey eitt stutt bil og sigi: Ája, tað passar, at eg kundi gloyma tað. Tey nikka og flenna og renna við pengunum, og eg hyggi at pappirslepunum, ið Lisa hevur skrivað: Minst til at keypa tveir litrar av mjólk og eitt fransbreyð! Dagsins setningur. Dagligi stimburin hjá tí eftirlønta, túrunin oman í keypsamtøkuna. Har eg látið ógliga áhugaður og at hava skund. Eg taki blikk niður av hillunum, lesi uttaná alt ímeðan eg nikki og mutli. Hmm, sært tú tað, og eg havi einki lisið, men óttist við eitt teir listað veggirnar, og eg rista á hond-

unum og komi heim við vørum til ónytis. Og eg dugi ikki at siga nøkrum, hvat ið veruliga hendir. Eg elski teg, Tom, sigur Lisa. Vilt tú, at eg skal siga tað hvønn dag. Tað gloymir tú ikki. Harragud, tú kanst gloyma alt um reingerð, sum eg eri so glað fyrri, at ið hjálpið mær við og á sama hátt við telefonini og tillikum. Men tú gloymir ikki, at eg elski teg, ella gert tú. Nei, sjálvandi gloymi eg ikki, at hon elskar meg, og at eg elski hana og børnini. Men tað er bert...

Eg spáki mær gjarna ein tur yvir í viðarlundina og seti meg á ein bonk, uttan mun til hvussu veðrið er. Har er so vakurt og gott at vera. Viðarlundin er ikki stór, men tú kanst tó ímynda tær eina skóg. Eg gangi túrar eftir gøtum, standi stillur og lurti, meðan eg sigi fyrri meg

sjálvan: Bringureyði, gráspurvur, dúgva... og har... Enn minnst eg. Og hesi nøvnini hvørja kanska ongantið úr minnum. Eg fari at kunna minnst himmalin og skýggini og mánan og stjørnurnar og vita av og kenna stormin og regnið, frostið og kavan. Kunnu eyguni siggja... kunnu oyruni lurta... kann nösín lukta... kann húðin merkja... kann tungan smakka... uttan heilan?

Eg geri ov nógv av. Málarasjúkan, sum hon verður nevnd, er kanska atvold til heilavinn. Men, allur heilin kann for fanin ikki bliva burtur. Har situr ein eldri maður á beinkinum, og plagi at sita á. Eg seti meg hjá honum. Nikkaðu hvørt til annan. Hann ristir á hondunum. Minar rista eisini og eg koyri tær í lumman. Uttan orsök sigur hann alt i

einum: Teir halda ikki okur minnst triati- og fyratiárin. Ella árin undan teimum. Jú, tann fátøktin kemur nokk aftur og allar sjúkurnar og neyðin og armóðin... men tað hava fólk sjálvi skyldina i, tí tey hava gloymt, hvussu tað var, og hvat hendi tá. Hann hyggur at mær, harmur og turkar eyguni. Eg nikki. Og hann heldur á: Tey eru púra tóm... læra ikki av søguni, minnst ikki frá nes og til munnin og so... hann trýstir ein stein niður í skervin við stavinum, so snarar hjólið, rokningin skal gjaldast, av okum, sjálvandi, hann peikar á sína egnu bringu. Nú flennir hann stillisliga og fær meg at smilast við. Og okur, ið minnst, eru blivnir ov gamlir at gera vart við okum, og tað er heldur eingin, ið timir at lurta eftir okum. Lúgvi

eg?

Tað var okkurt, eg skuldi keypa í keypsamtøkuni. Tað kemur mær ikki til hugs fyrr enn Lisa er komin heim. eg gav tær ein lepa i morgun, sigur hon org, og nú eru hendlarnir stongdir. Hon hyggur at mær, og tað forargiliga er horvið. Líka mikið, sigur hon. Tað kann henda fyrri øll at gloyma ein litlan býttan lepa. Tveir litrar av mjólk og eitt fransbreyð, røpi eg við eitt glaður og haldi henni út frá mær. Standa og flenna hvørt til annan, sum tá børnini gingu sini fyrstu fet.

Martin S. føroyskaði